

Listi iz popotnih dijaških dnevnikov

Nedelja, 14. junij 2015

Budilka me zbudi ob petih zjutraj, saj moram biti malo po šesti uri že pred Zavodom sv. Stanislava, kjer se dobimo z vsemi, ki se bomo odpravili na Škotsko. Čakamo na GoOpti prevoz na parkirišču pri vojašnici, on nas čaka pri domskem parkirišču. Kdo bo prišel h komu? Le vis maior nas lahko reši iz tega brezupnega položaja. Naposled se kombi le pripelje do nas, z njim pa Maruša, ki ga je usmerila na pravo pot. Prijazen voznik nas zapelje do Benetk, na letališče Marco Polo, od koder letimo proti Gatwicku, londonskemu letališču. Sprva smo mislili, da bo šlo vse gladko, toda prava avantura se šele prične s pregledom osebnih dokumentov, kjer podvomijo v mojo identiteto. Misleč, da smo najhujše že dali skozi, se odpravimo na pregled osebne prtljage. Marušina agonija se prične, ko njeno torbico, zaradi sumljivosti, preusmerijo na poseben oddelek, neprijazno pa jo k sebi povabi zaposlena gospa in ji razloži, da je sumljiva. V njeni torbici namreč preverjajo prisotnost življenju škodljivih snovi. Kljub majhni nevšečnosti se nam Maruša pridruži na letalu. Vožnja do Anglije, nad oblaki, je precej mirna, zato uživamo v letu, še ne vedoč, kaj nas čaka. Pri prestopu nas pregledajo celo strožje, saj tokrat »nastradajo« tudi profesorji, zahtevajo namreč, da se sezujejo. A tudi to preživimo v duhu, da nas nič ne zadrži pri odisejadi do Škotske. Sedaj pa pride še zadnja, najhujša preizkušnja. Pri prestopu so na letališču vsakega posebej slikali zaradi verodostojnosti identitete lastnika letalske karte, ko bi se ponovno vkrcal na letalo. Tu pa se je zalomilo. Na ekranu se je namesto mojega obraza pojavila podoba gospe iz Azije. Ni bila nerazložljiva. Gospa, ki bi me morala slikati, me je namreč pozabila in namesto mene zaobjela sliko prej omenjene aziatke. Toda gospod, ki je opazil zamenjavo identitete, pred vkrcanjem na letalo za Glasgow, tega ni mogel razumeti, zato je na posvet poklical kolega, ki je v tem primeru sodil in dubio pro reo. Čeprav sem trepetal, da bom zamudil let, sem ohranil mirno kri in zahvaljujoč se razumni presoji nadzornika, na koncu le odkorakal na letalo. Let do Glasgowa je bil sicer malo manj miren, a smo kljub vsem preprekam srečno prispeli na Škotsko, na letališče v Glasgowu, kjer smo že srečali skupini iz Nemčije in Romunije, ki prav tako sodelujeta v tem projektu, ter se skupaj odpeljali v Ayr, kjer so nas že čakale naše gostiteljske družine iz Wellington School.

(Anton Dušak, 3. a)

Ponedeljek, 15. junij 2015

Prvi delovni dan je bil rezerviran za ogled Glasgowa. Zjutraj smo se najprej zbrali na Wellington School, kjer smo se udeležili njihovega ponedeljkovega srečanja (Assembly), na katerem jim sporočijo vse pomembnejše novice, ki se tičejo šole (tako kot nam na ŠKG sporočijo prek zvočnikov), tokrat pa so namenili še prijazno dobrodošlico dijakom in profesorjem, ki sodelujemo v projektu Art Nouveau – Art Renouveau. Učenci so »zavzeto« zapeli šolsko himno, zmolili in skoraj po vojaško v vrstah odkorakali iz telovadnice.

Nas so razdelili v skupine, dobili smo lunch paket (sendviči so veliko boljši kot pri nas!!) in se z vlakom odpeljali v Glasgow. Ogleдали smo si Glasgow School of Art, poleg tega pa so nas peljali na voden ogled mesta. Vodili so nas študenti umetnosti, ki so nam zelo dobro predstavili mesto. Videli smo prvotno stavbo School of Art, ki jo je v prepoznavnem slogu Art Nouveau zasnoval zelo znan škotski arhitekt C. R. Mackintosh; šolo je lansko leto poškodoval požar, tako da si nismo mogli ogledati notranjščine. K sreči so nekaj dni pred požarom dobili novo stavbo School of Art, ki smo si jo ogledali tudi od znotraj, s posebnim zanimanjem smo si ogledali sobo, kjer so bili razstavljeni razni kosi pohištva, ki jih je oblikoval Mackintosh.

Ob ogledu mesta so nam predstavili še druge stavbe tega arhitekta (npr. zelo zanimivo oblikovano čajno hišo in stavbo časopisne hiše Herald Scotland, kjer smo videli tudi razstavo o Mackintoshu) ter številnih drugih pomembnih arhitektov. Ob tem smo izvedeli tudi nekaj o zgodovini mesta. Seveda smo imeli tudi nekaj prostega časa za samostojen ogled Glasgowa in nakup raznih spominkov.

(Maja Škof, 2. d)

Torek, 16. junij 2015

Po prihodu v šolo smo stole postavili v vrste in se udobno namestili v pričakovanju predavanja, ki naj bi ga imel neki fotograf. Izkazalo se je, da to ni le »nekdo«, ki je bil slučajno pripravljen sodelovati pri projektu, ampak umetnik, ki je umetnosti predan s srcem. Phil McMenemy se ni nikoli izobraževal za fotografa in še nikoli ni videl barv. Zanj je svet že od rojstva črno-bel, kar mu je danes, kot pravi sam, v pomoč. Namesto da bi se ukvarjal z barvo, je bolj pozoren na vzorce, svetlobo, kompozicijsko postavitvev ...

Po njegovem so za popolno fotografijo potrebne štiri stvari. Prva je svetloba. Svetloba je kraljica. Fotografijo ustvari in ni vedno prava, da bi ujeli tisto, kar hočemo. Druga stvar je kompozicija,

postavitev, ki je ogrodje in podpora slike. Fotoaparati je tretja sestavina. Phil je prepričan, da se lahko vrhunsko fotografijo naredi z navadnim telefonom. Bistvena stvar ni profesionalna oprema, ampak naš nadzor. Mi smo tisti, ki smo glavni in usmerjamo aparat do čudovite fotografije. Mi smo četrti element, potreben za popolno sliko. Slikamo, kar je v nas, in če fotografija nagovori fotografa, se bo dotaknila tudi opazovalca. Vsaka fotografija pripoveduje zgodbo, a hkrati kaže golo realnost. V objektiv ne moremo ujeti domišljije, ampak le svet, ki nas obdaja in pogosto nas prav to zdrami in pripravi do razmišljanja. Phil je bil poln navdušenja in to se je preneslo tudi na vse nas poslušalce. Čas, da smo se še sami poskusili v fotografiranju, je bilo točno tisto, kar smo si po takem nagovoru želeli. Obalni del Ayru so torej preplavili srednješolci, zatopljeni v svet okoli sebe. Res je nastalo veliko osupljivih fotografij, preden smo se lačni umetniki zgrnili v šolsko jedilnico na malico.

Popoldne smo imeli dve delavnici. Iz nastalih fotografij smo si izbrali motiv ali dva, ga skicirali ob rob lista in nato s pomočjo teh skic narisali secesijski motiv. Vse ravne linije so se ukrivile, se prepletle med seboj in sestavile podobo rastline. Pri tem smo uporabljali le črne, sive, rjave in temno modre barve z nekaterimi rdečimi in zelenimi detajli. Druga delavnica je bila bolj črno-bela. Iz črnega papirja smo izrezali artnouveaujske motive in jih prilepili na bel list, s tem pa dosegli zanimiv kontrast.

Secesijo smo lahko iskali tudi v Ayru med prostim popoldanskim časom, a smo ugotovili, da ostajamo predvsem pri iskanju. Zvečer smo se skupaj odpravili še v LA Bowling, s čimer smo zaključili (na srečo šele) drugi dan izmenjave.

(Marija Poklukar, 2. č)

Sreda, 17. junij 2015 – izlet na otok Arran

V sredo smo se udeleženci Erasmus+ projekta na Škotskem odpravili na izlet na bližnji otok Arran, ki mu rečejo tudi »Škotska v malem«. Zjutraj smo se zbrali na železniški postaji v Ayru, odkoder smo se nato odpravili proti otoku. Ko smo stopili z vlaka, smo se vkrcali na trajekt in čez uro zabavne vožnje, ko smo se kratkočasili s prijatelji, pripluli na Arran, kjer nas je že čakal avtobus, ki nas je odpeljal do bližnjega gradu Brodick. Na gradu smo se razdelili v skupine in vsaka je imela določene dejavnosti preko celega dneva. Moja skupina je začela s poslikavanjem keramičnih skodelic. Vsak v skupini je dobil skodelico, premazano z grund belo barvo in nanjo z barvami in čopiči naslikal svoj artnouveaujski motiv. Kmalu je nastalo 15 čudovitih in unikatnih skodelic, ki jih je tamkajšnji umetnik nato premazal z lakom in jih žgal v peči, da so se barve lepo prijele, postale pa so tudi veliko bolj žive; naslednji dan jih je poslal na wellingtonsko šolo, kjer so bile v petek razstavljene na naši zaključni razstavi. Nato je sledil pohod po grajskem parku oziroma gozdu, kjer smo si ogledali široko zbirko raznovrstnih rastlin z vsega sveta; zelo zanimive so bile raznolike vrste rododendronov – z neverjetno velikimi listi in močnimi barvami. Ogledali smo si t. i. bavarsko kočo, ki jo je dal zgraditi lastnik gradu za svojo izvoljenko, ki je bila z Bavarske. Koča je posebna zato, ker je v celoti prekrita s storži, ki tvorijo različne vzorce. Ogledali smo si tudi tamkajšnjo trenutno razstavo pletenih živali, rastlin in gliv, ki je postavljena po celem gozdu in zgleda kakor del narave. Medtem ko smo imeli mi ti dve delavnici, je ena skupina imela delavnico vitraja, kjer so iz raznobarnih kosov stekla sestavljali podobe. Po odmoru je sledil vodeni ogled gradu in njegove zgodovine. Grad na zunaj morda ne zgleda zelo bogato opremljen, vsaj meni se sprva ni tako zdelo, a znotraj je poln umetnin in bogato

okrašen. Z vodičko smo se sprehodili skozi grad in slišali tudi veliko o njegovi zgodovini in prebivalcih. Na koncu smo še izpolnili vprašalnik, ki nam so ga dali profesorji, in se nato v prostem času sprehodili malo skozi grajsko posest. Ko je še zadnja skupina zaključila s svojim ogledom gradu, smo se z avtobusom odpeljali do restavracije, kjer smo vsi skupaj povečerjali. Po okusni večerji smo se peš odpravili do pristanišča, kjer smo čakali trajekt. Na naši poti nazaj nas je spremljala čudovita mavrica in idealni pogoji za še zadnje fotografije na tem izletu. Izlet je bil zelo zanimiv in ustvarjalen, najbolj pa se me je dotaknila lepota otoka. Ko smo prispeli, sem takoj pomislil na pokrajino iz Lord of the rings, Narnije ipd. Ob koncu dneva sem bil zelo zadovoljen s pridobljenim znanjem in z videnim, zdaj pa bo moja polico doma tudi krasila skodelica, ki sem jo sam pobarval v secesijskem vzorcu.

(Alexander Centa, 2. c)

Četrtek, 18. junij 2015

In spet je za mano še en superzakonlegendarni dan na Škotskem. Ne morem verjeti, da je že četrtek. Dan se je začel kot po navadi. Spet isti »Waky waky« mame Michelle ob pol osmih, zaspan »Good morning« trinajstletnega Josha, vesel nasmeh moje gostiteljice Holly, delček pesmi El vito s strani glave družine, očitno navdušenega nad našim pevskim zborom, in na koncu, ko že sedim za mizo v prostorni kuhinji, mi v naročje zleze mala Carly. Izognem se dvema navihanima psoma ter ugriznem v vafelj, namazan z nutelo. Točno ob pet čez pol devetih se odpravimo od doma. Čeprav imamo do šole le slabih 10 minut peš, gremo vedno z avtom. Zadaj sedita Josh in Carly, potem midve z Viktorijo, spredaj pa Holly in njena mama. Spet se začudim, ker je volan na napačni strani in na križišču se ponovno prestrašim, da se bomo zaleteli, potem se hitro uščipnem v roko in se spomnim, da sem na Škotskem. Legendarno.

Ko vstopim v majhno telovadnico, se spomnim, da nam je gospa Gabriell, profesorica umetnosti na wellingtonski šoli, zaupala, da je njej najbolj všeč četrtekov program. Kmalu je postal tudi meni.

Na šolo je prišla profesionalka na svojem področju, Leona Stewart. Spoznali smo se z barvanjem stekla. Z našo skupino sem najprej odšla v veliko likovno učilnico, kjer smo delčke velikih risb, ki smo jih narisali že v torek, prerisali v skicirko in jih še bolj preoblikovali v secesijskem slogu. Ni mi šlo preveč dobro od rok. Večino časa sem porabila za barvanje delčka risbice, ki mi na koncu sploh ni bil všeč. V zadnjih dveh minutah sem iz sebe iztisnila vsak delček svoje ustvarjalne biti in narisala prav obetavno skico. Rožo sem obarvala z različnimi odtenki modrih koščkov stekla z izstopajočimi rdečimi delci. Skupaj so tvorili »frozen« celoto. Kot iz zimske pravljice.

Ker smo imeli do večerje še nekaj prostega časa, Viktoriji in meni se pa se ni dalo iti v mesto, sva odšli »domov«. Po prijetnem pogovoru z družino in ležanju v superudobnih kavčih sva se odločili za večerjanje doma. Po večerji smo odšli skupaj na sladoled, na poti nazaj pa so naju z Viktorijo odložili pri šoli, kjer naju je čakal plesni tečaj škotskih plesov –Ceidlich večer. Igral nam je šolski orkester (fantje so bili oblečeni v kilte!), nekaj škotskih dijakov pa nam je kazalo plesne korake – med njimi je bila tudi najina gostiteljica Holly. Skoraj dve uri smo plesali v živahnih ritmih škotskih skupinskih plesov.

Po plesu so z nami domov odšli tudi Alex, Anton in njun gostitelj Ross, ki je bil mimogrede *zelo dober prijatelj* Holly. Tam smo naročili pico in pogledali film. Dan je bil spet poln smeha, nepozabnih trenutkov in vtisov, ki se jih bomo še dolgo vsi spominjali.

(Tinkara Marija Podnar, 2. č)

Petek, 19. junij 2015

V šolsko telovadnico smo prišli ob deveti uri zjutraj in razdelili so nas v tri skupine. Prva skupina je imela delavnico o tiskanju, druga skupina o arhitekturi in tretja o tkanju. Že v Sloveniji smo izrazili željo, v kateri delavnici bi radi sodelovali. Odločila sem se za tiskarsko delavnico. V telovadnici smo spoznali tri študentke, ki so kasneje delale z nami. Razdelili smo se po razredih, kjer smo ustvarjali. Študentka, ki je vodila našo delavnico, nam je najprej naročila, naj na velik list papirja narišemo motiv, ki naj bo povezan s časovnim obdobjem, ki ga obravnavamo. Nato smo ji pokazali motive, ki smo jih narisali, in če so ji bili všeč, smo jih lahko izrezali. Nato smo ploščo prozorne plastike namazali z barvo, ki smo jo sami izbrali. Izrezane motive pa smo premazali z drugo barvo. Motive smo položili na plastično podlago, ki smo jo že prej pobarvali. Nato smo prazen list položili na plastično podlago in ga močno obtežili. S tem smo naredili odtis. Nato smo odstranili izrezane motive in ploščo še enkrat odtisnili, tako da smo dobili dve različni sliki. Bil je zelo zanimivo.

Z delom smo končali do dvanajstih in do takrat so se učenci Wellington School že vrnili v šolo, saj so imeli do takrat vajo za športni dan (beri korakanja na stadionu). Nato so domači učenci pripravili razstavo vseh izdelkov, ki smo jih naredili v tistem tednu. Tudi tokrat smo imeli kosilo v šolski jedilnici, po kosilu pa smo si ogledali razstavo, ki mi je bila zelo všeč.

Nato je prišla na vrsto zaključna slovesnost, ki je potekla v istem prostoru kot razstava. Takrat smo vsi sodelujoči dijaki dobili certifikate o sodelovanju. Po prireditvi smo imeli prosti čas. Ker pa sem spadala v skupino sodelujočih, ki je bivala v hotelu, sem preživela preostanek dneva z »buddyem«. Z buddyem sem se udeležila zabave, ki mi je bila zelo všeč. Na žalost je bil to zadnji dan našega bivanja na Škotskem. Bil mi je zelo všeč in zdelo se mi je, da je prehitro minilo.

(Monika Gričar, 2. d)

In za konec ... Kaj nam ostaja po Škotski?

Na Škotskem smo preživel en lep teden. Doživeli smo jo v vsej njeni polnosti, saj smo jo doživeli tudi skozi oči naših vrstnikov, ki tam prebivajo. Tako nismo spoznali le njihove tradicionalne hrane in videli nekaj njihovih znamenitosti, temveč smo tudi začutili ritem škotske glasbe in se naučili plesa, spoznali precej drugačno govorico ... Ne nazadnje smo spoznali tudi rutino in življenjski utrip naših vrstnikov na Škotskem. Videli smo ogromno stvari, se jih še več naučili in spomini na ta teden bodo ostajali še lep čas. Vsem udeležencem se je ta teden, poln doživetij, močno vtisnil v spomin. Vsi se bomo spominjali zabave, smeha, prijateljev in druženja, ko bomo gledali slike, ki smo jih posneli med tednom. Vsi se bomo morda spomnili na lepo pokrajino pod oblačnim nebom, ko bo pri nas dež. Ostajajo pa več kot spomini. Ostajajo tudi prijateljstva. Med tednom smo si nabrali mnogo poznanstev iz cele Evrope. Spoznali smo naše vrstnike iz kar petih držav. Spoznali smo nekaj dijakov iz Romunije, Bolgarije, Nemčije, Francije, Škotske in se še bolje spoznali s svojimi sošolci. Upamo, da bomo uspeli ohraniti stike in da se vidimo na še kateri izmenjavi. Preko celega tedna smo se naučili ne malo besed iz različnih držav, tudi to je znanje, ki nam ne bo ušlo kar tako iz glave. Ko govorimo o znanju, pa ne smemo pozabiti omeniti veliko količino na novo pridobljenega znanja o naši skupni temi. Izvedeli smo ogromno o Art Nouveaju. Na Škotsko smo sicer prišli že s predznanjem, a smo izvedeli še mnogo več o arhitekturi, ustvarjalcih tistega obdobja in značilnostih. Še bolj pomembno pa je, da smo si vse skupaj ogledali in se v ustvarjanju preizkusili tudi sami. Tako s Škotske nesemo tudi naše izdelke, ki smo jih oblikovali v tem tednu. Večina nas je ob izdelavi samo uživala, kdo izmed nas pa se je verjetno vrnil domov navdušen nad izdelovanjem vitražev in nad oblikovanjem. Morda je kdo med raznolikimi delavnicami odkril kakšen nov talent ali dobil kopico idej, kaj lahko naredi še doma. Ostajajo nam še zanimive dogodivščine in zgode, ki jih bomo delili z drugimi. Ko govorimo o izkušnjah, pridobili smo tudi potovalne izkušnje in delali na odgovornosti, samostojnosti in tudi točnosti. Od nepozabnega tedna nam torej ostajajo izkušnje, znanje, lepe slike, izdelki, prijateljstva in zanimive zgodbe.

(Maruša Juhant, 3. a)

